

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. listopadu 2021 č. j. 144655/2021/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. srpna 2022 č. j. 47 A 4/2022-30,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. srpna 2022 č. j. 47 A 4/2022-30 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 2. prosince 2020 č. j. MÚBNLSB-OD-122854/2020-GEDAN uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 písm. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Žalovaný rozhodnutím označeným v návěti změnil rozhodnutí městského úřadu jen tak, že do výroku doplnil odkaz na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.

[2] Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návěti rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný totiž ve výroku uvedl, že nezjištěný řidič „nerespektoval dopravní značku IZ 8a ‚Zóna s dopravním omezením‘ a stál s tímto vozidlem mimo vyznačené stání a bez parkovacího kotouče“. Značka IZ 8a nicméně stanoví výstrahu, zákaz, omezení nebo příkaz až ve spojení s dopravní značkou na ní vyobrazenou, přičemž ta v projednávané věci obsahovala dvě, a sice B 29 „zákaz stání“ a IP 13b „parkoviště s parkovacím kotoučem“. Podle krajského soudu je proto zapotřebí specifikovat, kterou z vyobrazených značek řidič nerespektoval. Provozovateli vozidla totiž bylo kladeno za vinu, že nezajistil, aby se řidič v souladu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu řídil dopravními značkami. Žalovaný tedy tím, že ve výroku napadeného rozhodnutí neidentifikoval všechny dopravní značky, které nezjištěný řidič porušil, nespecifikoval způsob spáchání skutku dostatečným způsobem. Žalobu shledal krajský soud důvodnou i proto, že žalovaný vztahoval povinnost mít ve vozidle umístěný parkovací kotouč i na oblast, ve které bylo stání zakázáno.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že krajský soud se odchýlil od konstantní judikatury, dle níž v případě přestupku provozovatele postačuje uvést pouze znaky přestupku řidiče (konkrétně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. května 2017 č. j. 3 As 114/2016-46). Žalovaný je toho názoru, že zónovou značku IZ 8a je nutné vnímat jako celek, takže pokud žalobce zastavil mimo vyznačené stání a neoznačil stojící vozidlo parkovacím kotoučem, porušil obě značky uvedené na značce zónové, resp. porušil dvě různá pravidla silničního provozu vyplývající z právního předpisu. Ve výroku rozhodnutí je potom slovy dostatečně srozumitelně uveden znak přestupku.

[4] Stěžovatel dále požádal o náhradu nákladů řízení před krajským soudem, neboť správní soudnictví není pokračováním správního řízení. Nepřiznání náhrady nákladů správnímu orgánu dle žalovaného narušuje principy rovnosti účastníků soudního řízení.

[5] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že projednávaná věc se týká přestupku provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, nikoliv přestupku samotného řidiče. Pro splnění podmínky dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu stačí, aby jednání (neznámého) řidiče vykazovalo (toliko) znaky přestupku ve smyslu objektivní stránky skutkové podstaty přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2016 č. j. 8 As 156/2016-35). Odkaz na *vykazování znaků přestupku* v uvedeném ustanovení přitom míří na typový popis chování. Předmětem řízení o přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu není přestupek řidiče, nýbrž objektivní odpovědnost za skutek, který pouze vykazuje znaky tohoto přestupku (viz rozsudky

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 3. srpna 2017 č. j. 9 As 346/2016-56 a ze dne 13. června 2019 č. j. 4 As 219/2018-29).

[8] I v případě přestupku provozovatele vozidla platí závěr vyplývající z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2008 č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, z něhož vyšel krajský soud, že výrok rozhodnutí musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Výrok rozhodnutí stěžovatele zcela jasně obsahuje místo spáchání (obec Úvaly, ulice Arnošta z Pardubic, č. p. X) i čas spáchání (12. června 2019 v 16.28 hod.). Sporný je způsob spáchání skutku, k němuž výrok rozhodnutí stěžovatele uvádí, že porušení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích shledaly správní orgány v tom, že s motorovým vozidlem r. z. X, jehož je stěžovatel provozovatelem, „byl spáchán dopravní přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a to tím, že nezjištěný řidič motorového vozidla BMW, r. z. X nerespektoval dopravní značku IZ 8a ‚Zóna s dopravním omezením‘ a stál s tímto vozidlem mimo vyznačené stání a bez parkovacího kotouče, nereagoval na výzvu umístěnou na vozidlo MěP Úvaly.“

[9] S ohledem na uvedenou citaci je Nejvyšší správní soud toho názoru, že stěžovatel uvedl *znaky přestupku* dostatečně, byť si lze jistě představit jako vhodnější podrobnější popis všech vyobrazení na dopravní značce IZ 8a, resp. dopravních omezení, které z ní vyplývají. Z výroku nicméně zřetelně vyplývá, že řidič nerespektoval právě dopravní značku o zónovém dopravním omezení – její podstatou je stanovit dopravní omezení, která v konkrétní zóně platí. Z výroku dále vyplývá, že řidič stál na konkrétním místě a v konkrétním čase mimo vyznačené stání a bez parkovacího kotouče, což jsou právě ta dopravní omezení, která v dané oblasti podle značky IZ 8a platila. Tím porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž takové jednání je přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť stál v zóně, v níž lze v souladu s dopravním značením stát pouze na vyznačených místech za užití parkovacího kotouče, aniž uvedená pravidla respektoval. Takové jednání (neoprávněné stání) vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu, takže byly naplněny podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla (obdobně srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 13. dubna 2017 č. j. 10 As 324/2016-46).

[10] Jistě by bylo vhodné, kdyby byl stěžovatel v popisu znaků přestupku méně úsporný, a nevystavoval se tak zbytečnému riziku zrušení rozhodnutí v soudním přezkumu. Nevhodnost však neznamena nezákonnost. Znaků přestupku, které stěžovatel popsal, jsou alespoň natolik určité, že skutek nemohl být zaměněn s jiným a že se přestupce dozvěděl, za co je postihován. Trvat za těchto okolností na ještě podrobnějším popisu by bylo přepjatým formalismem; jde koneckonců jen o parkovací přestupek s nízkým finančním postihem, nikoli o trestný čin. Krajský soud i žalobce mají jistě pravdu v tom, že pokud neznámý řidič stál mimo vyznačené stání, nemohlo by to „zachránit“ ani umístění parkovacího kotouče. V tomto smyslu by mohl být popis znaků přestupku skutečně zavádějící, pokud by ovšem nešlo právě o onen (pravda velmi stručný) popis dopravních omezení, která v dané oblasti platila, popis, který by podle krajského soudu neměl ve výroku chybět.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Pokud se týče požadavku stěžovatele, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že ustálená judikatura zásadně omezuje náhradu nákladů řízení, kterou lze přiznat procesně úspěšnému správnímu orgánu, na náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti, do něhož běžně řadí také vystupování před správními soudy (viz např. rekapitulaci předmětné judikatury v bodech 17–22 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS). Uvedené judikatorní závěry jsou uplatňovány setrvale, a proto by k jejich změně musel být zvlášť přesvědčivý důvod.

[13] Nejvyšší správní soud proto nevidí důvod k přiznání náhrady nákladů stěžovateli, nadto podle § 110 odst. 3 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2022

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu